

stante fra Frederiksborg Stutteri; thi det er jo der, han vil hen, og da Stamstutteriet arbejder for den constante Race, kan det kun være det Inconstante, som kan erholdes derfra. (Stemmer: De overtallige!) Hidtilbage har man i Stamstutteriet haft Banskellighed ved at erholde de nødvendige brugbare Hingste, og dog venter man at faae brugbare overtallige. Mig forekommer det, at der i disse Forslag foreligger de bedste Beviser for, at vi ikke kunne blive staaende ved Landstutteriet. Dersom de Herrer ville beholde Landstutteriet, maade de have Mod til at sige: Behold det og giv Midler til at faae Noget bragt ud af det. Det nytter ikke at sige, at man jo kan lade det blive, som det er, da den Virkning, det paa den Maade kan udøve, ikke vil være mere end en Draabe i Havet, og skulde det udvides til det Omraade, at det kunde udøve nogen Indflydelse, vil det blive et saa storartet Apparat, at vi ikke skulde give os af dermed. Det ærede Medlem (Schulin) siger, at vi skulde vente med at nedlægge det, til Stormen har lagt sig og indtil vi have fundet en god Remonteringscommission, men har han da ikke lagt Mærke til, at det hidtil har været en forgæves Bestræbelse at finde en god Remonteringscommission? Det er gaaet med Remonteringscommissionerne som med Stutterierne: har man havt dem, vil man være af med dem, og har man ikke havt dem, har man savnet dem; man kan i det Hele taaget sige herom som om Giftermaal: Gift Dig, og Du fortryder det, og gift Dig ikke, og Du fortryder det; — hold Stutterier, og Du fortryder det, og hold dem ikke, og Du vil fortryde det; hold dem eller hold dem ikke, Du fortryder begge Dele, det ligger i Sagens egen Natur. Det hænger sammen hermed som med enhver anden Statsindustri, den lykkes i Almindelighed ikke, og da den jo ogsaa er opgiivet i andre Retninger, hvorfor skulde den da absolut holdes vedlige i denne? Det forekommer mig, at i hvad der er fremsat, ligger Bevis for, at der virkelig i Landet ikke er nogen alvorlig Interesse for anden Art Hæstavl end den, der nu er tilstede, og alle Kunster, der forsøges for at bringe en anden tilveie, ville ikke føre til noget Maal, men kun til, at En-

felte, der have en Hingst, som de hellere ville have en god Betaling for end beholde selv, ville faae den prættet paa Landstutteriet. (Schulin: Det er rigtigt!) Ja, det er rigtigt, men der ved er ikke vundet Noget. Det er ogsaa en af de Grunde, hvorfor jeg holder paa, at det er bedre ikke at have Landstutteriet; thi ogsaa med Hensyn til Hingstene vil Fætterskabet gjøre sig gjældende. Har en Fætter et Dyr at sælge, der er dygtig kostbart, vil der siges: Det er den bedste Hingst, men om et Par Aar vil man da sige: Nu har den faaet Spat; — den havde det rigtignok allerede, da man kjøbte den, men da vilde man ikke see det, men nu efter to Aars Forløb seer man det. Det er vist, at man kan bebrejde Udvalget at have været forsagt ligeoverfor den Beslutning, det opfordrer Thinget til at gaae ind paa; men hvorfor skal det bringe os Andre til ogsaa at være forsagte? Nei, lad os votere med Udvalget for at blive af med Landstutteriet, og lad Udvalgets Betænkning ligge som en Reliquie for dem selv, som de kunne tye til, naar de komme i Kredsse, hvor der bliver reist Bebrejdelser imod, at Landstutteriet er nedlagt; de kunne da sige: Ja, jeg var et af de Medlemmer i Udvalget, som meente, at naar Landstutteriet blev vel indrettet, var det en god Indretning, der burde bibeholdes. — Det er netop Kunsten at faae det vel indrettet, og naar det ærede Medlem har meent, at Forsøgene med Hæstavlens Her i Landet ikke have været gjorte med Udholstenhed og længe, saa maa jeg gjøre opmærksom paa, at det ikke ganske forholder sig saaledes. Det frederiksborgske Stutteri bestod i to Menneskegenerationer under Statens Styrelse med samme Formaal. (Schulin: Da var det meget godt!) Var det meget godt? Var det godt, da det reent faldt sammen? — Nei, saa ung troer jeg ikke, det ærede Medlem er, at han ikke vil kunne huske, hvorledes det var, da det faldt sammen. Det vil være i Enhvers Erindring, der kjendte det nøie, at det da var meget talrigt, men ikke meget godt; ja, det var saa lidet godt, at man havde Banskellighed ved at finde tilstrækkelig store Hæste til det Brug, man havde, for at fyldestgjøre enkelte Forøgønheder. Man forsøgede og forsøgede det bestandigt, saa at det, som sagt, var meget stortalligt, men umaadelig